

[Udenrigsministeren]

er det da urimeligt, at man skal høre en ordfører stå her og sige, at vi overhovedet ikke har været opmærksomme på det.

I det hele taget gælder, at nogen har forsøgt at underspille den indsats, der allerede er gjort, og det er ikke bare urimeligt, det er måske også lidt farligt for den gode vilje – der jo heldigvis er meget udbredt – til at deltage i den slags indsatser.

Jeg må gøre opmærksom på, at Danmarks bilaterale indsats i de tørkeramte lande i Afrika tilsammen udgør en meget stor andel af den i forvejen relativt store danske udviklingsbistand, nemlig omkring 60 pct. af vores bilaterale udviklingsbistand.

Hvis vi specielt ser på, hvad vi ekstraordinært har ydet af humanitær bistand, så har forskellige tal været fremme i debatten. Jeg vil gerne give de tal, der måske bedst illustrerer det, nemlig hvad vi overfører som ekstraordinær humanitær bistand til hungerramte i Afrika. Der har nemlig været tale om en ganske betydelig stigning gennem de sidste tre år.

I 1982 var der tale om 46 mill. kr., i 1983 75 mill. kr., og det, der i indeværende år føres frem, ventes at nå op på ca. 100 mill. kr. Når der er forskellige tal, man kan blive lidt forvirret af, skyldes det, at der tit er forskel på, i hvilket år pengene bevilges, og i hvilket år overførslerne sker, men den ekstraordinære humanitære indsats i år fra statens side er altså på 100 mill. kr.

Derudover er vi jo med i EFs udviklingsbistand til de tørkeramte områder, og den er ganske betragtelig. Den ventes i år at beløbe sig til lidt over 6½ mia kr., og en væsentlig del går, som jeg var inde på det før, til udvikling af landdistrikterne og til fremme af landbrugsproduktionen.

Så har der, som det også er blevet påpeget tidligere, været en vis sammenblanding af den rent humanitære katastrofebistand og så fødevarebistanden, hvilket jo, som også flere har været inde på, er ting, der skal holdes adskilt fra den egentlig langsigtede udviklingsbistand.

Man har rejst det spørgsmål, om Danmark bør yde mere fødevarebistand. I forhold til de lande, som vi normalt sammenligner os med, yder vi en betydelig større del af vores samlede udviklingsbistand i form af fødevarerhjælp, end de andre gør. Man kan diskutere, hvordan forholdet skal være, men regering-

gen finder, at som situationen er for øjeblikket, er der ikke anledning til at ændre niveauet for fødevarerhjælpen. Vi tror, der mange år frem vil være behov for en ganske stor fødevarebistand, men vi mener fortsat, at hovedvægten må lægges på den langsigtede udviklingsbistand, for det er kun den, der er i stand til at løse fødevareproblemerne. Det er meget vigtigt, at vi ikke glemmer dem, der bliver sultne om 5 eller 10 år, og det gør man let, hvis hele indsatsen koncentrerer om at fjerne sulten i år.

Så er der fremsat et par dagsordensforslag, og vedrørende det, der er fremsat af SF og VS, vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til dette med, at nu må vi se at få lavet en samlet plan, fordi netop deri ligger jo en betydning af, at vi ikke skulle have foretaget os noget. Jeg forstår ikke baggrunden for det forslag, man kommer med her.

Jeg har i mit indledende indlæg i dag gjort rede for regeringens samlede politik inden for rammerne af de gældende bistandspolitiske principper for at bekæmpe fødevareproblemerne i Afrika; derfor er det hverken en ny politik eller en ny sagkundskab, vi har brug for i dag, og vi har endnu mindre brug for en særlig dansk indsats. Hvis vores indsats skal have nogen som helst indflydelse, skal den, sådan som det allerede sker i dag, indpasses i de samlede internationale bestræbelser på at bedre situationen.

Hertil kommer så, at ikke mindst vores langsigtede bistand må vi afstemme med modtagerlandenes ønsker, og det er noget, der sker gennem en løbende dialog med modtagerlandene, en dialog om, hvordan bistanden kan få størst mulig effekt, men selvfølgelig ikke en dialog, der skal søge at gennemtrumfe en bestemt dansk politik over for modtagerlandene. Kort sagt, vi har en Afrikapolitik, og det er en politik, der gennemføres under nøje hensyntagen til internationale bestræbelser i samme retning og også gennem en løbende dialog med modtagerlandene.

Så er jeg ganske enig med hr. Kelm-Hansen i, at til syvende og sidst bliver mulighederne for at løse de akutte problemer og også de mere langsigtede problemer et spørgsmål om viljen i den rige del af verden, såvel den vestlige som den østlige, og kan en situation som den nuværende bidrage til at fremme denne vilje, er det kun godt, men netop